

ĐI THĂM NỮ ỚC (NEW YORK)

Ngọc Hạnh

Một buổi sáng mùa đông khá lạnh, sương mai ẩm ướt lá cây, tôi cùng 2 con viếng Nữ Ớc 3 ngày. Thật ra dân cư ngụ vùng Maryland hay Virginia không lạ gì thành phố nổi tiếng nhiều nhà cao chọc trời, đông đúc, sinh hoạt đất đỏ, lăm thức ăn ngon này. Có người lái xe từ Maryland đến New York chỉ để ăn tìm sấm (dimsum), dạo phố, mua trái cây hay tôm khô xong trở về nhà. Tôi đã đi Nữ Ớc nhiều lần với các bạn hay gia đình. Từ nhà tôi tới thành phố náo nhiệt đó mất độ 4, 5 giờ. Định viếng nơi nào đến thẳng nơi ấy, tìm bãi đậu rồi đi bộ như thăm tòa nhà Empire State Building, cao 102 tầng (đương Fifth Avenue & 34 th Street), thăm tượng Nữ thần Tự do (đảo Ellis Island) hay khu chợ người Trung hoa (Chinatown)...

Có lần tôi và các con ngủ qua đêm để chờ tối xem đèn và cây Giáng Sinh ở khu Rockefeller (Center Sixth Avenue & 47- 50 th Streets), nơi có tiếng nhộn nhịp, nhiều trò vui. Không may hôm ấy trời có tuyết. Các bông tuyết trắng phau rơi liên tục. Đẹp thì có đẹp nếu ngồi trong nhà bên cạnh lò sưởi nhìn ra ngoài qua cửa kính. Ra đường lạnh lắm, dù có áo khoác vẫn lạnh co ro nên chúng tôi xem các tiết mục Giáng Sinh qua TV với cô em. Từ đó ai rủ đi Nữ Ớc vào mùa đông tôi từ chối..

Năm nay đặc biệt, khí tượng cho biết Nữ Ớc thời tiết ẩm áp suốt cả tuần, nên các cháu nhất định đưa tôi đi xem Giáng Sinh ở New York và trình diễn văn nghệ (Broadway Show) cho biết, dù mùa lễ khách sạn thường mắc và có khi phải giữ chỗ trước cả tháng.

Chúng tôi cư ngụ tại một khách sạn trên đường Green có bãi đậu xe rộng rãi. Phòng 2 giường lớn, tiện nghi, thoáng mát. Chung quanh khách sạn có các nhà hàng ăn của người Trung Hoa, Ý, Thái, tiệm thuốc tây v. v.,.. muốn đến trung tâm thành phố phải lấy một chuyến xe điện ngầm, muốn đến phố của người Trung hoa (Chinatown) phải chuyển thêm một chuyến xe nữa... Tôi chưa từng đi xe điện ngầm Nữ Ớc nên muốn đi xem có gì đặc biệt hơn các nơi khác chẳng. Lái xe đi phố trong mùa lễ thật bất tiện vì kẹt xe khủng khiếp, tìm chỗ đậu càng khổ hơn vì bãi đậu xe bao giờ cũng đầy nghẹt.

Lúc vào thành phố xe từ từ chạy dọc theo đường Central Park thấy ngoài những chiếc xe đất tiền bóng loáng còn có các chiếc xe ngựa xinh xắn chạy lọc cọc trên con đường tráng nhựa, chở du khách thưởng thức cảnh Nữ Ớc mùa đông. Nơi đây một bên rừng cây đã trụi lá, một bên những khách sạn tráng lệ, trang hoàng Giáng Sinh bắt mắt hay những hiệu buôn rực rỡ ánh đèn, có người mặc đồng phục mở cửa cho khách hàng vào, ra. Ngựa kéo xe vừa cao lớn, vừa mập mập chở độ 3, 4 người khách hiếu kỳ mặc áo khoác dày, thăm viếng thành phố. Khách đi xe phần lớn trọ trong các khách sạn sang, có người hầu mở cửa, che dù... Trời đang mưa lất phất...

Sau khi xếp dọn hành lý chúng tôi đi bộ đến trạm xe điện ngầm cách khách sạn độ trăm thước bên kia đường, lấy vé ra Time Square (42 th Street & Broadway) để xem trang hoàng Giáng Sinh, mua sấm và dùng cơm tối..

Xe cũ và không sạch sẽ bằng xe điện ngầm Washington D.C. Hành khách ra vào tấp nập, không chen lấn lộn xộn. Xe chạy trên đường rầy trên cao khỏi mặt đất khá lâu mới chui vào hầm. Chúng tôi đến Grand Central Station, mất độ 15 phút từ khách sạn. Trạm xe Metro vô cùng rộng lớn. Vừa ra khỏi xe thấy dòng người đi lại quá đông đúc, liên tục, bất tận. Các lối đi hướng nọ hướng kia nhiều vô kể, lung tung như bàn cờ trong một vùng rộng lớn. Các bảng chỉ dẫn trên cao có mũi tên chỉ lên, chỉ xuống, ngang, dọc với nhiều mẫu tự hay con số làm cho người lạ mới dùng lần đầu rối mù. Cách thang máy quảng ngấn mấy người nghệ sĩ vừa đàn vừa hát. Một số người bu quanh và để it tiền vào cái hộp trước mặt các nghệ sĩ xong lại đi tiếp tục. Trên tường các bức tranh to và đẹp chiếm cả khoảng tường rộng. Chúng tôi đi về hướng tay phải thang máy độ 5, 7 phút nhiều cửa hàng rộng rãi, hàng hóa đủ loại và mắc như một thương xá

(Underground Shopping Center). Càng đi dần lên cao thấy con đường càng rộng, càng đẹp. Hóa ra thương xá ở phía dưới khách sạn khổng lồ, Hyatt hotel. Nếu tôi không lầm, khách sạn nằm trên đường 42th, con đường nhiều nhà cao tầng cao vợi, nhiều ngân hàng, khách sạn, tiệm buôn bán hàng hóa đẹp. Khách bộ hành ở đường này phần lớn ăn mặc chỉnh tề, lịch sự. Họ làm việc trong việc trong các cao ốc ra về khi tan sở, đông vô kể. Ngoài đường nhiều loại xe đắt tiền, bóng loáng đi qua. Chẳng mấy khi thấy xe cũ.

Trên tường các cao ốc chiếu hình quảng cáo các phát minh điện tử như điện thoại di động, máy ảnh hay các tài tử to hơn người thật cho phim mới hoặc ông già Noel tươi cười với hàm râu bạc phơ, quây túi quà thật to v... v... Tất cả trông sống động, màu sắc tươi sáng, vui mắt. Hằng năm sự huyền ảo, ồn ào của ngày lễ hội Nữ Ước bắt đầu từ lễ "Ta Ôn" và kéo dài đến sau Tết Dương lịch. Chúng tôi vào phòng tiếp tân khách sạn Hyatt chờ người con lớn tan buổi hội họp để cùng đi ăn tối. Nơi này vốn đã đẹp nay trang hoàng cho ngày lễ càng thêm tráng lệ, lộng lẫy hơn, từ cây Giang Sinh, cửa chính, văn phòng v. v.

Chúng tôi vừa ngẫm phố phường vừa để ý tìm tiệm ăn. Tiệm Mc Donald lớn lắm có đèn màu xanh đỏ chớp tắt, trang hoàng Giang Sinh trông thật vui mắt, thực khách ngồi kín trong tiệm và các ghế ở vỉa hè. Các nhà hàng Âu Mỹ cũng đầy khách, tôi không biết ngày thường có đông khách như thế chẳng? Đi bộ loanh quanh đến gần 8 giờ tối nhưng trời vẫn sáng vì ánh đèn. Chúng tôi và vợ chồng cô cháu làm việc Nữ Ước vào nhà hàng Ý. Khách đông, phần lớn thực khách còn trẻ tuổi. Các con và cháu tôi ăn uống ngon lành còn tôi chỉ gọi đĩa pasta tuy ít tiền nhưng cũng ngon. Các thức ăn về hình thức trình bày rất đẹp. Sau buổi ăn chúng tôi đi thăm nơi cô cháu cư ngụ. Đây là chung cư khang trang, rộng rãi, có người gác cổng, vào ra phải trình thẻ, bãi đậu xe chung cư rộng mênh mông. Cô cháu bảo phải trả 200\$ một tháng nên 2 vợ chồng định bán xe, đi bộ mỗi buổi sáng đến sở làm. Phòng cô xinh xắn nhưng nhỏ, chỉ 1 phòng ngủ, 1 phòng khách, tiền thuê 2000 Mỹ kim một tháng. Cô là luật sư mới tốt nghiệp. Mẹ cô bảo xin việc ở Washington DC gần nhà đỡ tốn, cô chỉ cười trừ. Chúng tôi trở về khách sạn độ 10 đêm. Bãi đậu xe khách sạn đầy kín. May các con tôi không lái xe ra Mahattan chiều nay nếu không vừa bị kẹt xe hàng giờ vừa mất chỗ đậu khách sạn, lại tốn tiền, tốn công tìm bãi đậu xe nơi khác.

Ngày 2: Chinatown

Ngày hôm sau chúng tôi đi thăm khu chợ người Trung Hoa (Chinatown) gần khu Mahattan, phải chuyển xe điện 2 lần ngắn. Hôm nay tôi dùng thẻ xe điện khá thạo, hôm qua cứ lúng túng không biết sử dụng ra sao. Các bạn tôi cư ngụ ở Virginia chưa có mấy người biết đi xe điện ngầm. Tôi đã đi chợ Trung Hoa New York mấy lần nhưng mỗi lần môi phố khác nhau. Nơi này rộng quá so với Chợ Lớn Việt Nam. Nếu có ai hỏi tôi sẽ trả lời giống như người mù sờ voi. Đền nhiều lần, đi nhiều nơi, không nơi nào giống nơi nào. Khi tôi đến đường Mott thấy chùa Phật và nhà thờ cổ xưa (Church of the Transfiguration), lúc thăm Canal Street có nhiều tiệm nữ trang, thực phẩm, trái cây bày bán từ trong tiệm ra tận lề đường. Đường

Mott va Grand St có nhiều nhà hàng ăn Trung quốc, tiệm bán thịt, cá, rau cải tươi, đủ các loại hàng hóa. Họ bán rất nhiều thực phẩm Á Châu... Có mấy tiệm ăn Việt Nam trên đường Baxter lẫn trong các tiệm bán túi sách, quần áo, nhà hàng ăn Trung Quốc. Đường phố khu chợ Trung Hoa bao giờ cũng đông nghẹt người đi lại, ngày lễ càng đông đảo hơn. Có đường đầy khách bộ hành, không thấy xe. Chợ thịt cá rau cải hấp dẫn các bà nội trợ vì trông ngon lành và tươi lắm. Đi đã mỗi chân nhưng nhìn trước, nhìn sau, bên trái, bên phải chỉ thấy phố xá, tiệm buôn của người Trung Hoa, có lẽ đi cả ngày may ra mới xem hết khu phố nơi đây.

Chúng tôi vào ăn tiệm đấm sấm nơi nhà hàng Trung quốc và phải chờ khoảng 20 phút mới có bàn. Món ăn ngon, giá phải chăng. Có một số ít thực khách người da trắng, phần lớn là người Trung Hoa. Họ chuyện trò ồn ào khác với người da trắng họ chỉ trò chuyện vừa đủ nghe để khỏi làm phiền người khác. Có lẽ tục lệ người Hoa, càng ồn ào càng vui? Các con tôi bảo nhà hàng đông khách là nhờ họ có tên trong các sách quảng cáo ở khách sạn. Chúng tôi đến siêu thị, hàng hóa nhiều và rẻ hơn vùng thủ đô Hoa Thịnh Đốn. Sau đó mọi người trở về khách sạn nghỉ ngơi để chiều xem trình diễn văn nghệ.

Wax Museum

Chiều hôm ấy chúng tôi định xem cây Giáng Sinh cao ngất và trang trí rất đẹp ở Rockefeller xong đến Broadway Theater coi trình diễn văn nghệ. Lúc đi đường nhìn nhìn, tôi thấy bảng đề Wax Museum to tướng. Nơi đây trưng bày các tượng bằng sáp các nhân vật nổi tiếng, y phục vóc dáng nữ trang. v. v... mọi thứ giống như người thật. Mỹ nhiều thành phố có bảo tàng Sáp nhưng nhỏ, ít tượng sáp hơn. Con gái tôi mua vé, \$39 cho người lớn, \$33 cho người già và \$26 cho trẻ dưới 12 tuổi. Mua vé xong tôi đứng chờ chừng 10 phút. Mỗi đợt vào xem khoảng 20 người. Các con tôi dặn bao giờ xem xong gọi chúng bằng điện thoại cầm tay, chúng sẽ trở lại đón.

Viện bảo tàng có 5 tầng lầu, các tượng xếp theo nghề nghiệp hay địa vị trong xã hội, tôi không chắc lắm. Mới vào cửa đã thấy 2 tài tử da đen. Từ màu da, phục sức, dáng điệu giống như thật. Có tầng lầu toàn tượng các nghệ sĩ xưa và nay: John Wayne, Clark Gable, Lucille Ball, Elvis Presley, Julia Roberts, Brat Pitt, Johnny Depp, Tom Cruise với đủ dáng dấp: đang trình diễn ở sân khấu, đứng, ngồi, trò chuyện, v. v.. Du khách đồng đảo...

Một tầng lầu khác là gia đình các hoàng gia, nữ hoàng Elizabeth sang trọng, hoàng tế Philip nghiêm nghị, các con cháu trẻ trung tươi cười... Công nương Diana trong sáng dịu dàng với đôi mắt e thẹn, từ màu tóc, trang phục, đẹp quá đẹp. Tượng gia đình Kennedy, ông bà cựu Tổng Thống Reagan, ông Bà Clinton, ông Gore, v. v. trang trọng ngự trị một tầng lầu. Tượng nữ hoàng talk show Oprah hơi mảnh mai so với người thật trên màn ảnh nhỏ và một số nhân vật tên tuổi hiện diện một lầu khác. Mỗi tầng lầu có 2, 3 nhân viên trả lời các câu hỏi du khách. Có phòng đề là "Scary Room" Tôi không vào vì được bảo là "ghê lắm, dễ sợ lắm" do người thật trình diễn. Dưới hầm, có phòng giải khát và bán quà lưu niệm. Từ đó đi loanh quanh đã thấy mặt đường. Như thế tôi đi vào một nơi, đi ra một nơi khác... Nghe các con tôi bảo Nữ Ớc có 2 viện bảo tàng lớn nổi tiếng là American Museum of Natural History và Metropolitan Museum of Art ở đường 79 th nhưng tôi chưa đến đấy bao giờ.

Time Square

Chúng tôi đi xem cây Giáng Sinh thật cao lớn, trang hoàng rực rỡ, đèn màu lấp lánh từ gốc đến ngọn cây ở Rockefeller Center gần Time Square. Người là người chen chúc quanh khu vực có cây Giáng Sinh. Trẻ con, người lớn, thanh niên, cụ già, đủ màu da, sắc tộc. Nếu bạn biết đi trượt tuyết, mua vé xong bạn có thể thi thố tài năng ở khu vực trượt tuyết (Ice skating ring) phía bên dưới gần cây thông. Đứng nơi nào trong khu vực này bạn cũng thấy nhà cao tầng của đài truyền hình ngạo nghễ với chữ NBC to tướng trên tường cộng thêm các hình ảnh Giáng Sinh chớp chớp. Chung quanh khu vực cây thông các hiệu buôn lớn trưng bày hàng hóa thật hấp dẫn dưới ánh đèn, những vật dụng bằng da đắt tiền, vật dụng bằng sứ, bằng pha lê, món nào cũng bắt mắt. Hiệu sách, nhà hàng ăn... Đâu đâu cũng đông khách. Trước cửa các tiệm, giữa đường người ta bày nhiều tượng thiên thần, Chúa Hải Đồng trong máng cỏ và Đức Mẹ to như người thật, sinh động, khéo léo. Du khách xếp hàng chụp ảnh. Nhìn ngoài đường lớn, hình ảnh ông già Noel mặc mũ, áo đỏ, râu trắng dài, lưng đeo bị to tướng, tươi cười khi ẩn khi hiện trên tường các cao ốc. Trên lề đường, người đi lại như mắc cửi. Sau khi chụp ảnh chúng tôi theo dòng người ngược xuôi trở về khu Broadway cho kịp lúc xem show vào 8 PM.

Broadway Show

Tôi xem "The Lion King" ở Minskoff Theatre. Rạp hát này đối diện với khách sạn Marriott Hotel. Từ khách sạn chỉ cần băng qua đường là đến rạp hát. Show "The Lion King" dài 2 giờ 45 phút, 1 lần giải lao 15 phút. Chúng tôi vào trước giờ trình diễn độ 10 phút. Ngoài tầng trệt khá rộng, còn tầng 2 và tầng 3 vòng quanh rạp. Tôi được xếp chỗ ngồi giữa rạp, hàng ghế thứ nhì. Nhìn lại giá vé thấy ghi 118 mỹ kim. Số tiền này người già ở

Việt Nam sống được 1 tháng. Tiếc tiền tôi phàn nàn, cô chi cười cười... Cô này chi tiêu cẩn thận nhưng mua sắm cho mẹ, cô thường rộng rãi hơn là cho chính bản thân.

The Lion King ra đời cách đây gần 10 năm, tháng 10/1997. Lúc đó là phim hoạt họa được khán giả hoan nghinh nồng nhiệt, nhất là trẻ con. Sau này họ có sáng kiến để người thật trình diễn. Dĩ nhiên rất tốn kém nhiều từ y phục nghệ sĩ, vũ nam, vũ nữ, các loài thú, cảnh rừng rậm, sa mạc di chuyển sống động đều cần kỹ thuật hiện đại. Đưa trẻ đóng vai Young Simba 8, 9 tuổi trình diễn thuần thực, cô bé làm Young Nala cũng diễn tròn trịa vai trò mình. Người lớn làm Simba hay Mufasa diễn xuất tài tình. Các người đóng voi, gấu, khỉ, lạc đà, nai, bướm, chim và các loại thú khác vừa hát vừa múa thật không phải dễ dàng với y phục cồng kềnh mang đầu các loài thú: sư tử, nai, gấu v.v..

Nghệ sĩ giữ vai Mufasa được tạc tượng sáp trưng bày trong Wax Museum với y phục trình diễn, đặt trong lồng kính (Nathaniel). Ngồi gần sân khấu được cái lợi thấy vẻ mặt khi họ trình diễn, khi vui, lúc căng thẳng hay hờn giận, kể cả mồ hôi nhỏ giọt khi họ múa may cử động... Khi đèn sáng tôi thấy rạp đầy kín khán giả. Về đến khách sạn người con lớn đã an giấc vì ngày hôm cậu phải đi làm sớm.

Ngày thứ Ba: Hiệu Buôn MACY

Sau khi ăn sáng chúng tôi trở ra Macy Store xem ho trưng bày hình ảnh Giang Sinh. Mỗi khung cửa một hoạt cảnh khác nhau. Có con sư tử to bằng và giống như sư tử thật thỉnh thoảng ngẩng đầu lên, há mồm gầm một tiếng to Trẻ con, người lớn thích lắm, đứng che kín cả cửa sổ. Có nơi trình bày như gia đình đang ăn tối, người mẹ cầm bình café đưa lên đưa xuống như sắp rót vào tách, bên trong là ánh lửa lò sưởi cháy bập bùng. Hoạt cảnh khác một nhóm người đi săn với con chó biết chạy lon ton, hoạt cảnh đánh cá.. Tóm lại, các trưng bày của hiệu buôn Macy nổi tiếng đẹp và tốn kém nhất nước Mỹ, thu hút khán giả người lớn, trẻ con. Hàng năm hiệu buôn Macy bảo trợ cuộc diễn hành rầm rộ ở Nữ Ớc vào dịp lễ Ta

Ớn. Tiệm buôn của họ chiếm nguyên khu phố đường số 5 (Fifth Ave). Hàng hóa nhiều, trình bày mỹ thuật, người bán hàng nhã nhặn, trang hoàng đẹp. Có hàng còn giảm giá từ 30% đến 50%, từ áo lạnh, cà vạt, nước hoa, đồ chơi trẻ con v. v. nên người ra kẻ vào lũ lượt.

Tượng Nữ Thần Tự Do

Trên đường về nhà tôi thấy tượng Nữ Thần Tự Do tay cầm đuốc đưa cao, tuy xa xa nhưng thấy khá rõ. Các con hỏi tôi muốn đến đó không. Tôi nghe nói phải chờ đợi lâu lác nên từ chối. Theo tài liệu quảng cáo du lịch khách sạn tôi được biết các chi tiết như: Tượng Nữ Thần nằm ở đảo Liberty, là một trong các biểu tượng New York. Tượng cao 46.5 mét, bề dày của thân tượng 8 m chiều cao của đế tượng bằng bê tông 46.94 mét. Đầu tượng cao 6.26 m. Chiều dài bàn tay 5m., ngón trở dài 2.44 m, chiều dài của mũi 1.48 m.... Số người có thể chứa trong đầu tượng là 40 người. Chiều cao từ mặt đất đến ngọn đuốc 92.99 mét v. v... Thường ai đến Nữ Ớc cũng đi thăm tượng Nữ Thần riêng tôi không có duyên với tượng Nữ Thần Tự Do vì khi

tôi đến người ta đang tu bổ tượng, khi gặp trời mưa ướt át, lúc thì vào mùa đông ngoài trời lạnh tái tê...

Chúng tôi trở qua Chinatown ăn trưa trong tiệm ăn Việt Nam, tuy không lớn bằng nhà hàng Trung Hoa nhưng hợp khẩu vị, sạch sẽ. Nhân viên nhà hàng thật vui vẻ, ân cần. Tiệm ăn đông khách, người da trắng nhiều hơn khách da vàng và cũng phải chờ 5, 10 phút. Cậu bồi bàn bảo nhà hàng đông khách hầu như quanh năm.

Chúng tôi trở lại khách sạn, hành lý sẵn sàng chỉ còn lên xe về Virginia, nơi nhà văn Hoàng Hải Thủy gọi là đất của "Tình Yêu". Tôi đã ở Nữ Ớc 3 ngày xem thiên hạ chuẩn bị lễ Giáng Sinh, xem show, thấy nhiều cao ốc

nhìn mỗi mắt che cả ánh sáng mặt trời (Empire State Building), đi Metro nhiều ngõ ngách hướng nọ hướng kia như mê hồn trận ở Grand Central Station, thấy thêm vài phố mới khu chợ Trung Hoa. Các điều đó hấp dẫn người quê mùa như tôi, nhưng việc làm tôi vui thích nhất là được xum họp với người con lớn vì công việc phải xa nhà quanh năm, ít cơ hội đoàn tụ gia đình. Tôi ước mơ quê hương Việt Nam được văn minh tiến bộ, thương mại phát triển, cơ khí hiện đại, có nhiều nhà cao chọc trời như thành phố Nữ Ớc của Hoa Kỳ...

Ngọc Hạnh